

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΥΠΗΡΞΑΝ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΕΣ Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΝΔΡΩΝ ;

Β'.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΠΑΛΖΑΚ



Η κυρία Μπαλζάκ υπήρξε τόσο λίγον καιρό σύζυγος του μεγαλύτερου Γάλλου μυθιστοριογράφου του περασμένου αιώνου, ώστε δόξας μιλούν η γράφουν γ' αυτή, την αποκαλούν κ. Χάνσκα, με το όνομα δηλαδή του πρώτου της συζύγου. Μά αυτό δεν σημαίνει, ότι έπαιξε μικρό ρόλο στη ζωή του Μπαλζάκ. Έξασκησε σ' αυτόν τεραστία επίδραση, όση δεν θα έξασκώσε οποιαδήποτε άλλη γυναίκα.

Η κυρία Χάνσκα είχε όμορφιά επιβλητική και μεγαλοπρεπή, μολονότι άρχισε πολύ γρήγορα να παχύνει και να γίνεται πλαδαρή. Μά και τότε ά-

κόμα έξακολούθησε να διατηρή όλη τη γοητεία της, ή όποια συνάπαζε από την πρώτη στιγμή όπου την έβλεπε. Είχε υπέροχους όμους, τά ώραότερα γάτα του κόμπου κ' επιδερμίδα έξαιρετικά άβρη. Είχε επίσης μάτια κακάμικρα, λίγο θολά κ' άνήσυχα, στόμα παχύ και κατακόκκινο και πλούσια κόμη, ή όποια πλαισίωνε με σγουρές μπούκλες τό ξέσαστο και πάλλεντο μέτωπό της. Η φρενίδια τέλος ραθυμία των κινήσεών της της έδινε ένα ύφος έγκαταλείψεως κ' άξιοστρεψείας, του όποιου ή εντύπωση ήταν σπανία και συναρπαστική.

Ο Μπαλζάκ αντίθετως, ήταν κοντός, παχύς και πολύ άσχημος. Όταν έβλεπε τά πρόσωπα του χρόνια, δεν είχε πια ούτε ένα δόντι στο στόμα του. Αυτό τον παραμόρφωνε φορητά, πρό πάντων όταν γελούσε. Μά μόλις άρχιζε να μιλάει, ή γοητεία σκορπιζόταν γύρω του. Μάγευε όλο τον κόσμο...

Πώς τώρα τά δυό αυτά πλάσματα γνωρίστηκαν και φαντάστηκαν πως ήσαν προορισμένα άπ' τη φύση να ενόσουν τις ζωές τους ;

Αυτό μπορείτε να τό ρωτήσετε από τις μανιώδεις αναγνώσεις των μυθιστορημάτων. Η κ. Χάνσκα, όπως ή «Άγνωστη» του Μερφιέ, κ' όπως πολλές άλλες ακόμα νέες, άφού έννοιωσε τη μεγαλύτερη ευχαρίστηση, διαβάζοντας τά μυθιστορήματα του Μπαλζάκ, άρχισε ν' άλληλογραφεί μαζί του και να του έδιδή όλην στις επιστολές της τό μεγαλύτερο θαυμασμό. Ο Μπαλζάκ δεν τό έβρισκε καθόλου άσχημο αυτό κ' έννοιωσε μάλιστα ξεχωριστή χαρά, άλληλογραφώντας με την ξένη αυτή κυρία, που ήταν πολύ μορφομένη, πολύ πλούσια και πολύ όφραια.

Επί άρκετά χρόνια άλληλογραφούσαν χωρίς να γνωρίζονται καθόλου. Η κ. Χάνσκα βρισκόταν πολύ μακριά, στην Ούγγαρία... Τέλος, ο Μπαλζάκ, έπειτα από έπανειλημμένες άρνήσεις της θαυμαστίας του, έπέτρεψε να συναντηθί μαζί της, στο Νιουσατέλ της Έλβετίας.

Τότες δεν ήταν τό ρομαντικό από την πρώτη αυτή συνάντησή τους. Η κ. Χάνσκα θα περιέμενε τον μεγάλο μυθιστοριογράφο, καθισμένη σ' ένα πάγκο ενός δημόσιου κήπου και κρατώντας στό χέρι της, για να την άναγνωρίσει, ένα μυθιστόρημά του άνοιχτό.

Πράγματι, την όρισμένη μέρα, ή κ. Χάνσκα πήγε και κάθησε στον πάγκο που είχαν συμφωνήσει κ' άρχισε να περιμένει. Σε λίγο φάνηκε ένας κύριος κοντός, με τερσίσιο κεφάλι και με μεγάλη κοιλιά, που άρχισε να περνάει και να ξαναπερνάει μπροστά της...

— «Ω! Θεέ μου, ψηθύρισε ή κ. Χάνσκα, βλέποντάς τον. Φτάνει να μην είνε αυτός !

Συγγνώμης άπειλήφθη, ότι είχε ξεχάσει ν' άνοιξη τό βιβλίό της. Τό άνοιξε λοιπόν και τό έποσθέτησε στα γόνατά της. Άμέσως τότε ο κοντόχοντρος κύριος την πλησίασε και της είπε πως είνε ο Μπαλζάκ.

Έκεινή γλώσσισε, λίγο έλεγε να λησθηθεί, μά, συνεχρήσθη άμέσως, έπεσε στην άγκαλιά του.

Όσοσο δίστασε πολύ ως δτου ν' άποφασίση να γίνη σύζυγός του. Έν πρώτους, ή άσχημα του μυθιστοριογράφου είχε καταστρέψει κάπως τό όνειρο που είχε πλάσει γι' αυτόν. Έπειτα, ο Μπαλζάκ παρουσιάζονταν πως υπέφερε άπ' τό σπρίδα του και την καρδιά. Ο γάμος λοιπόν υπό πέποιε συνθήρες δεν παρουσίαζε πια κανένα θέλημα γι' αυτήν.

Μά αντίθετως, ο Μπαλζάκ από χρόνια όνειρευόταν ένα τέτοιο γάμο, ο όποιος θα του επέτρεπε να έξορλήσει τους δανειστές του, που τον καταδίδωσαν σαν έφιάλτες κ' άρχισαν να κλέβη ζωή μεγάλου άρχοντος, όπως τόσο λαχταρούσε... Έκανε λοιπόν δυι μπορούσε για να την γοητεύση και να κατακλείση τους διαταγμούς της. Έτσι έπειτ' από λίγον καιρό παντρεύτηκαν.

'Αλλοίμονο όμως !.. Τρεις φορές άλλοίμονο !.. Σχεδόν άμέσως μετά τό γάμο τους και των δυό τά όνειρα διαφρεύτηκαν, κατά τον πιο οκνηρό τρόπο.

Ο Μπαλζάκ, ο όποιος νόμιζε τη σύζυγό του πολυκατοικημωχό, είδε πως ή περιουσία της δεν ήταν και τόσο σπουδαία. Έκεινή πάλι που νόμιζε πως στο έξήθ θα ζούσε μέσα στη δόξα, είδε πως είχε παντρευτεί έναν άνθρωπο καταδικασμένο διαρκώς από έκατοντάδες δανειστών, χωρίς φίλους, χωρίς συγγενείς, ο όποιος ζούσε σ' ένα σπίτι που στους γιμνούς τοίχους του ήσαν σημαδεμένες με κωμολία ή θέσεις των επίλων που είχαν κατασχεσει οι δανειστές του, καθώς κ' ένείνων που θ' άγόραζε στο μέλλον...

Τι παρη άπογοήτευσαι ! Τι μύση άπελασία !..

Έτσι, λίγο καιρό μετά τό γάμο τους, βλέποντας πως ήταν άδύνατη ή σμηδίσσι τους, άρχισαν να ζουν χωριστά κ' όταν ο φτωχός Μπαλζάκ πέθανε, εκείνη δεν έδειξε την παραμικρή θλίψη...

Γι' αυτό, όσκιος γίνεται λόγος για τη σύζυγό του μεγάλου μυθιστοριογράφου, την αποκαλούν πάντοτε κ. Χάνσκα.

Η ΚΥΡΙΑ ΜΠΕΡΛΙΟΖ

Λένε πως ή μουσική έξημεράνη τά ήθη. Μά άσφαλώς τέτοιο πράγμα δεν συνέβη με τον περίφημο Γάλλο μουσικοσυνθέτη του περασμένου αιώνου Έκτορα Μπερλιόζ.

Πριν παντρευτεί την όνομαστή Άγγλιδα ήθοσού της έποχής του, Άρρετ Σμίθσον, ήταν μάλως μωστρέκλος άπ' τά νεύρα του. Όταν παντρεύτηκε άποπρέλλαθη.

Ο Μπερλιόζ συνάντησε τη Σμίθσον για πρώτη φορά στα 1832 στο Παρίσι, όπου είχε πάει για ν' άνοιξη ένα θέατρο, στο όποιο θα παιζόντουσαν άποκλειστικώς έργα του Σαίξπηρ. Μά εύθως έξ άρχής ή δουλειά του πήγαν πολύ άσχημα κ' έτσι ή Σμίθσον έχασε όλη της την περιουσία.

Τότε ο Μπερλιόζ, ο όποιος από καιρό την αγαπούσε, χωρίς εκείνη να ανταποκρίνεται στο άισθημά του, τη ληπτήρησε κ' άποφάσισε να την παντρευτεί. Η Άρρετ, μόλις άκουσε για γάμο, δέχτηκε πρόθυμα την πρότασή του, γιατί ήταν καταχερσαμένη, γιατί είχε να θρέψη την μητέρα της και μία άδελφή κατοικημωμένη και δύσπορη και γιατί — τό σπουδαιότερο — δεν είχε πια πενήτα... Η Σμίθσον ήταν τότε τριάντα τριών χρόνων πια κ' ή όμορφιά της, που ήταν άλλοτε ξέσασια, είχε άρχισει να χάνη τη γοητεία της.

Μά δι' αυτά δεν είχαν σημασία για τον Μπερλιόζ, ο όποιος την αγαπούσε τρελλά.

Έτσι έγιναν οι γάμοι τους. Την ίδια μέρα κώλας έφυγε για τις Βενετίες. Έκει ο Μπερλιόζ είχε νοικιάσει, καταμεσης στην έξοχή, μία άπομονωμένη βιλίτσα. Πέρασαν σ' αυτή εύτυχισμένες ήμέρες δλιούναχο, χωρίς την παρουσία κανενός όχληρού ξένου... Ένοθαν λουλουδία, έκαναν μουσική, τραγουδούσαν κ' αγαπώντουσαν...

Τι άλλο ήθελαν για την εύτυχία τους ; Μά όταν έχει κανείς χωραχτήρα σαν του Μπερλιόζ, γρήγορα καταστρέφει την εύτυχία του.

Μετά λίγες ήμέρες ο Μπερλιόζ είχε βαρεθεί και την κωμωδία ζωή και τη γυναίκα του.

Τρεις φορές σπινές έπαυλόθησαν μεταξύ τους, σπινές όφραυόμενες στη ζήλεια και στις οικονομικές στενοχώριες, γιατί, παρ' όλη τη μεγάλη φήμη του, ο Μπερλιόζ δεν κέρδιζε άρκετά χρήματα.

Η Άρρετ, ύποψιαζόμενη, ότι ο σύζυγός της την πρόδιδε, τον παρακολούθησε και δεν άργησε ν' άντιληφθή ότι είχε συνδεθεί με κάποια ήθοσο, όνομαζόμενη Μαρία Ρίτσο... Όταν δε τόλμησε να τον παρατηρήση σχετικώς, αυτός την έξύθρισε και την άπέλησε πως θα τη χούφιζε...

Άπό τότε μάλιστα ο άπιστος μουσικός δεν έφυγε καθόλου άπ' τη σύζυγό του τις έρωτικές σχέσεις του. Έτσι, ή ζωή της κ. Μπερλιόζ ήταν μέχρι του θανάτου της σοσπό μαρτυρία.

ΑΝΕΜΟΝΕΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΠΟΦΘΕΓΜΑΤΑ

— Πρέπει να είνε εύχαρητημένοι ο στόμαχος και ή καρδιά, ένα χωράμεθα, θαυμάζοντες την φύση. Άλλως, ο ήλιος φαίνεται ήμιν, έμει τοιλάχιστον, μηχανή προς όφραμωσαν των πεπνών, ή σελήνη φανέρων των κλεπών, τά δένδρα κώσσιμος ύλη, ή θάλασσα άλυμυρον ρευατόν και ή ζωή άνούσιος ως κερόθρασος κολοκάνθη.

Ε. Ραΐδης

— Όχλον δεν έννοώ άποκλειστικώς μόνον ένείνους όπου φροφύνε σοφύρια, αλλά όλους ένείνους όπου ή άνοκάτου σε σοφύρια ή άποτάνου σε κατέλλο, σκεπάζουν λίγο του και πολλές πρόβληρες.

Α. Λ α σ κ α ρ ά τ ο ς



Η κ. Μπερλιόζ.